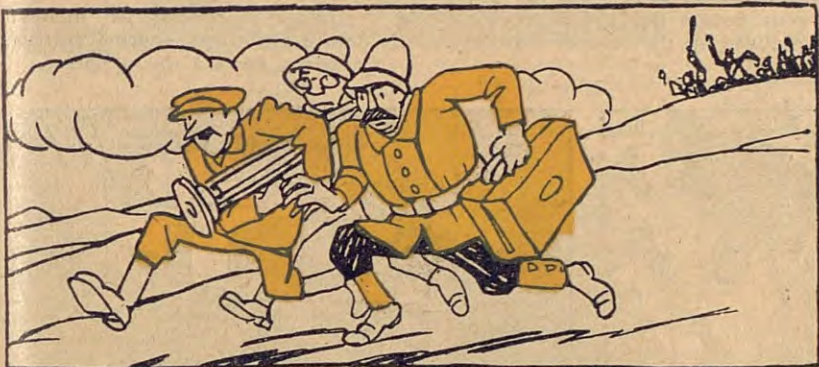
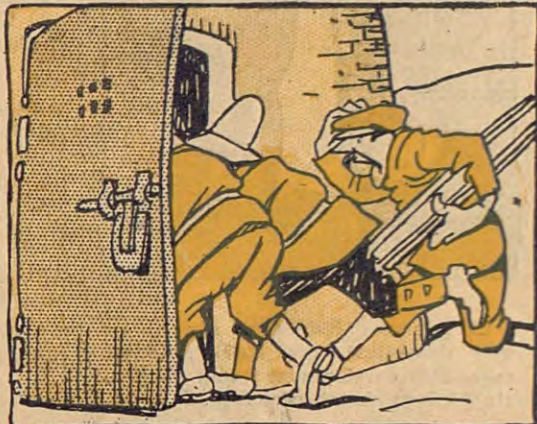

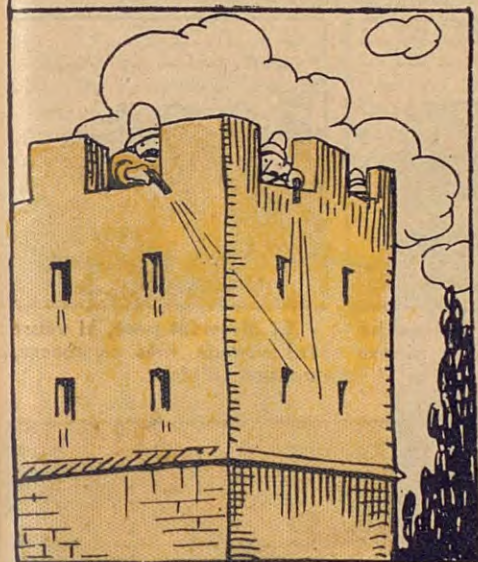
NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

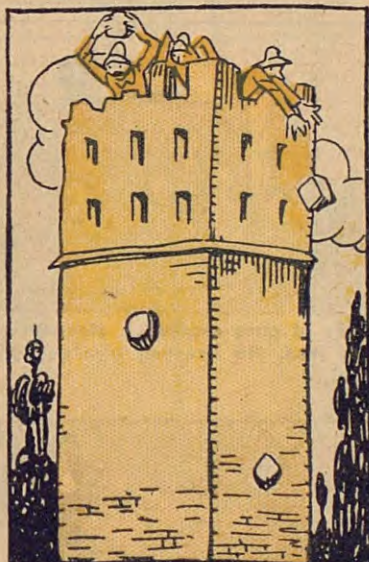
Els enginyers encarregats del replanteig d'una gran via fèrria, es vegeren sobtadament atacats pels indígenes que els amenaçaven de mort.

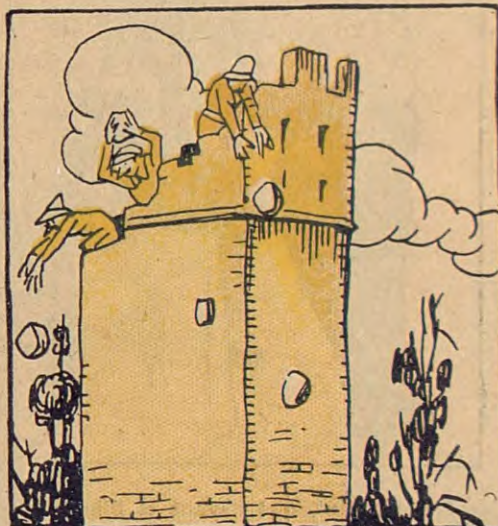
En la seva ràpida fugida, trobaren oberta la porta d'una torre molt alta, i en ella cercaren refugi.

Així, des d'aquella alçada podien fer foc als seus perseguidors que contestaven de baix estant amb igual feresa.

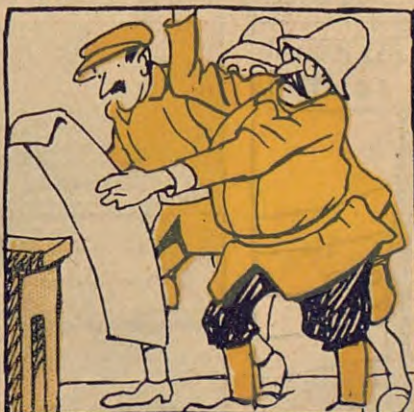
Per fi—oh, dissort!—s'acabaren les municions i no tingueren més remei que utilitzar les pedres de la torre com a projectils.

Més com que els enemics eren molts, les pedres es consumien amb gran rapidesa. Davant el perill de desbastir la torre i caure per fi...

...en mans de l'enemic, un dels enginyers calculà el nombre de pedres que serien necessàries per a matar tots els atacants.

Després de fet el càlcul:—Eureka!—cridà foll d'alegria el ja dit enginyer. —Les pedres ens vindran justes!

I efectivament; al llençar la darrera pedra de la torre, mataven a l'últim enemic. Les matemàtiques havien triomfat!

Els mals estudiants

El germans Romagosa són de ço més desaplicat que corra. Aquest curs, com en el passat i com en tots, els hi han donat carabaça.

Els seus passos devés casa seva són els d'uns malalts en direcció al sepulcre.

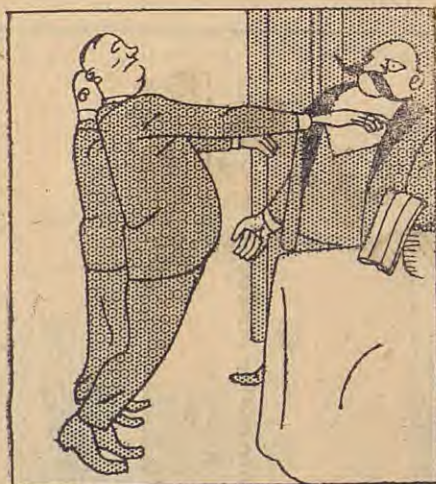

No n'hi ha pas per menys: El pare amb una enorme tranca els espera darrera de la porta...

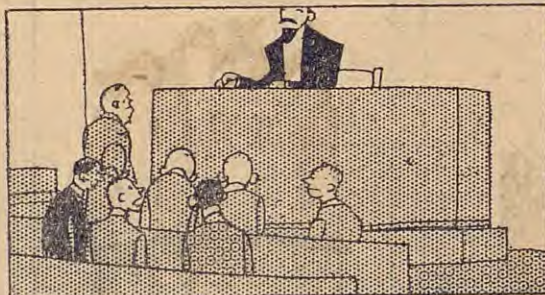

...i garrotada ve i garrotada va...

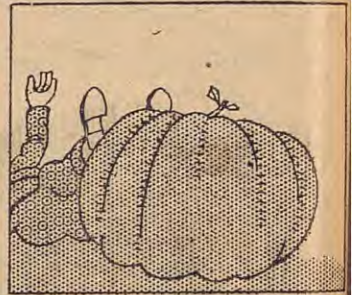
...els deixà penedit i decidits a no tornar-hi més, car el premi ha sigut de «pronòstic».

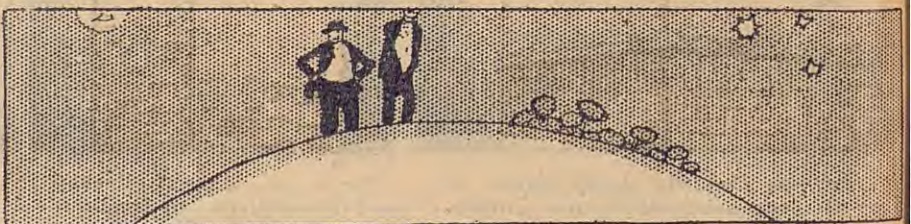
Tant és així, que davant el llibre obert ho juren solemnement amb gran satisfacció del pare.

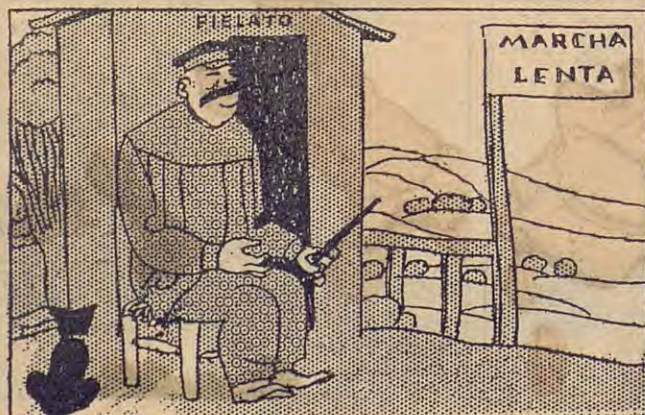
Més al curs següent... «tornem-hi que no ha estat res». No aproven una assignatura ni per remei.

El dissortat pare, al veure altra vegada més carabaces, té un atac d'ofec...

...i els germans Romagosa tenen el sentiment de quedar-se sols en aquest món.

Però ja se sap que la sort és boja i té els seus capricis. L'un arribà a buròcrata...

...i l'altre a un gran fabricant de sabates.

El cas d'en Pelacanyes

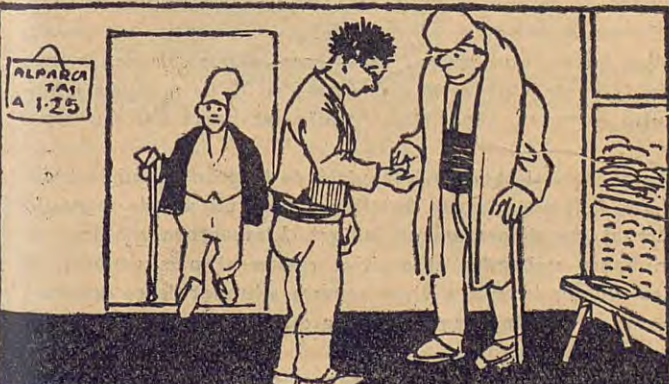
En Pelacanyes va establir a Viladecols una espardenyeria que molt aviat s'acredità, doncs, demés de la superioritat de l'article, el seu preu era baratíssim.

Aquest es veié atrapat. No tindria pas manera de comptar el cost del cànem, la beta, la tela i els jornals. i constatà que no hi havia manera de donar-les a preu tan reduït. Per això va resoldre robar el cànem.

La gent feia cua davant l'establiment d'en Baldiri. De qui-sap-lo lluny venien els pagesos a comprar espardenyes tan econòmiques, mentre que en la botiga d'en Pela s'hi feien terenyines.

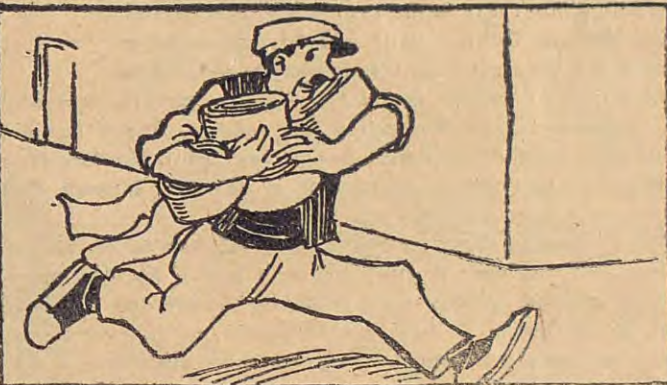
No tingué més remei en Pela que furtar també la beta i el cordill, única manera d'aconseguir que algun pagès es dignés fer gasto a casa seva. Més això durava poc, car en Baldiri de seguida tornava a rebaixar el preu de les espardenyes.

Veient els ràpids progressos d'en Pelacanyes, en Baldiri va enllemir-se i s'establí en el mateix carrer, donant al públic les espardenyes encara a més baix preu que en Pela.

Més, oh, sorpresa! El veí va baixar encara més el preu quan veié que en Pela donava les espardenyes a l'75.—Raves fregits!—exclamà en Pela.—Ni robant el cànem em surten els comptes.

—Vaja; tindrè que robar també la tela, no hi ha més!— Però la lluita era fatídica. Cada vegada que en Pela rebaixava el preu, en Baldiri el reduïa més. Allò era desesperador! On s'aniria a parar?

En Pela, fora de si, anà a trobar el seu terrible contrincent.—Confesso—li digué—que no entenc com us ho feu per a vendre tan barato. Penseu que jo robo el cànem, la beta, la tela i el cordill i encara hi perdo diners!—A ço que en Baldiri respongué triomfalment:—Està clar! Vós hi perdeu el jornal. En canvi jo robo les espardenyes fetes!

Els viatges de Gulliver

(Conclusió)

Volien provar, com a recurs suprem, si l'aire del país i els bons colors que en poc temps havia perdut.

La veritat és que el tragi natural dels prepara ministres per a que tinguessin cura del governament tant a Gulliver, el qual, sense arribar a oblidar la de l'enyorança.

Els Reis mostraren gran interès en que el viatge Grildrig i per això cuidaren que el fuster major del fàcilment portàtil i que reunís, amb el «confort» de renovació d'aire i a la forma i col·locació dels mobles. de finestra que Gulliver podia obrir i tancar des de hamaca que faria gairebé nuls els sacseigs inevitables

Amb penes i treballs, per a obrir-se pas entre les espesseïdes rengleres de curiosos, la comitiva pogué emprendre la ruta que l'emmenaria a l'altre extrem del reialme. Anava la Reina en una llitera i el monarca muntat a cavall a la seva vora, seguit d'un criat de confiança que portava penjada d'un ganxo de la sella la caixa-estança, des d'on, còmodament ajegut, en Samuel contemplava atentament el paisatge. Darrera d'ells, i també cavalcant, hi anava Glumdalclitch, sempre disposada a tenir bona cura del seu amiguet.

Per fi, després d'uns quants jorns de camí, s'arribà al terme del viatge. Tan per a Gulliver com per a la seva bona preceptora, era vivament desitjat arribar a la fita. Si al primer l'havia marejat un bon xic el passeig llarguíssim i tant o més les rebudes excessivament triomfals (en les què s'hi barrejaven, en veritat, una bona part de forta curiositat per a veure el renomnat Grildrig); a la segona, no li havien provat gens ni mica les grans tongades de forçosa cursa a cavall. Però així com a en Samuel l'aire del mar—aquell mar a través del qual podria anar a l'Anglaterra si Déu obrés un miracle—el tornà a posar quasi bé del tot, a l'excel·lent Glumdalclitch no logrà pas el benefactor aire marítim tornar-li la salut bon tros malmesa.

Mancat Gulliver, durant aquells dies que la preceptora estigué al llit, de la companyia agradable de qui el comprenia perfectament, s'entristí encara més fonament del que estava. Malgrat les fines atencions de la reial parella i de la sol·licita servitud dels cortesans, el nostre heroi s'avorria soberanament en la luxosa residència on sovintment s'hi celebraven festes i on la joia que s'hi respirava contrastava amb el sentiment de fonda enyorança de què es sentia tot envaït. En veure la gairebé absoluta impossibilitat de poder sortir d'aquelles terres, que no per molt hospitalàries li eren menys avorrides, es sentia aclaparat i sense ganes de fer res; ni tan sols de posar a prova el seu enginy ni el de planye's i protestar i engegar-ho tot en orris. Semblava talment que una malaltia estranya, soporífera, hagués fet presa del seu organisme robust i de la seva ferma voluntat.

Tan sols es sentia quelcom animat en presència del mar. La fresca de l'aire suau i la visió de la gran planúria blavverdosa que es movia en un ritme encisador, sempre nou i atraient, li feren un gran bé: li portaven un xic de tranquil·litat dolça i benefactora a la pensa turmentada i un xic de vivacitat al cos dolorosament fatigat. L'esperança d'obrir un vaixell, de que un jorn menys pensat s'acostés una nau des d'on poder emprendre el desitjat retorn al país enyorat, el mantingué en una relativa tensió. Després, convençut ja de que estava condemnat a viure sempre allunyat de ço que tant desitjava, el feren romandre en una actitud gairebé indiferent, amb un conformisme fatalista que li anorreava totes les activitats.

Cada matí, un patge prenia la caixa-habitació i la portava a la vora del mar, col·locant-la al cim d'una roca. En Samuel sortia immediatament de la seva estança i passejava per aquella petita prominència que li permetia obirar perfectament el bell espectacle. Si tenia alguns moments de cert bon humor conversava amb el jove servent amb el qual s'havia fet bon amic. Comprenent que a l'edat que tenia el jovincell encara hom sent desitjos de córrer i d'enfilarse com un vailet, Gulliver li permetia, una vegada ell era dintre la caixa menjant un bocí o descansant un xic, que tresqués per aquelles roques on s'hi trobaven molts ous d'aus marines.

mar li seria tan benefactor que fes tornar-li l'ale-

tius i els encàrrecs i observacions que degué fer als del país durant la seva absència, entretingueren bas-seva Anglaterra, es sentí menys colpit per la tristor

es fes amb les millors condicions per al seu estimat palau construís una altra caixa-habitació que fos més sitjable, una major comoditat en ço que toca a la. En efecte; en el sostre hom havia obert una mena dintre i en lloc de llit hi havia col·locat una còmoda de la marxa a dalt de cavall.

En una d'aquestes ocasions estava el nostre heroi dormint com un sòc, quan el despertà bruscament un va-ive del caixó, aixecat en l'aire i aconduït seguidament endavant amb una gran velocitat. Vingué de poc que aquest primer impuls el fes caure de l'hamaca, però a ell seguí un moviment bastant suau que el tranquil·litzà, i ja es disposava a renyar al criat per la seva poca cura en aixecar la caixa i endur-se-la vers la reial residència tan de pressa, quan, en mirar per la finestra, no vegé més que núvols. Aleshores oí sobre seu un gran soroll com el d'un motor d'aeroplà o com el d'uns telfers en marxa, i pres d'una gran inquietud, tirà la cortina del vidre del sostre i mirà.

El mateix espasme li privà de llençar un crit de desesperació. Un aligot de gran tamany havia agafat amb el bec el cordó del caixó i se l'enduia rapidíssim amb l'intenció sens dubte de deixar-lo caure damunt algun roquicer per a devorar després el cos humà que hostatjava i que amb la sagacitat pròpia d'aquestes aus devia haver descobert. Veient-se del tot perdut, Gulliver plorà a llàgrima viva i es penedí d'haver desitjat tant deixar la terra que si bé no era la seva—la de les seves amors i esperances—era almenys força amable amb ell i sobre tot quieta i segura.

Mentretant l'aligot seguia la cursa folla i en Samuel, perduda tota esperança, esperava tan sols l'instant suprem en que el seu cos s'esclafaria en terra disparat des d'una alçada considerable. De prompte, vegé que dues àligues, com amb l'intent d'alcançar-lo, venien seguint al seu company i que aquest semblava redoblar el seu batre d'ales com per a no ésser conegut. Això n'obstant, les perseguidores, potser menys fatigades, prenién aventatge i aviat arribaren a posar-se-li al costat des d'on, amb gran fúria, s'abalançaren sobre l'aligot segurament per a prendre-li la presa.

Fou cosa de pocs moments. La lluita devingué, però, tan dura, que la caixa fluctuava pels aires com una bandera agitada per la força del vent. De sobte, Gulliver oí uns terribles cops que es descarregaven sobre l'aligot i de seguida es sentí caure perpendicularment per espai d'un minut amb una força increïble. La caiguda acabà amb un soroll tan formidable, que al nostre amic li semblà tenir junt a les orelles la catarata del Niàgara. Per un espai d'un altre minut restà entre tenebres i després notà que el caixó pujava a poc a poc fins que pogué veure novament la llum per la part superior dels finestrals. Aleshores conegué que havia caigut en el mar i que la seva fràgil estança anava a voluntat de les ones.

Com clamava al cel el pobre Samuel! A cada instant esperava que el caixó, destroçat o volcat a impuls del vent, el faria sepultar en aquella immensitat. Tota la defensa de les finestres consistia en uns fils-ferros molt groixuts que les subjectaven per fora per a prevenir les ordinàries incomoditats d'una marxa. Veia entrar ja un xic d'aigua per les obertures i tractà de tapar-les, però inútilment. Amb poc temps, s'aniria inundant tot i el mar s'ho engoliria! Sortosament, restant la caixa a flor d'aigua, el finestral del sostre era encara practicable i, sense saber perquè, a Gulliver li semblà que per allà podia venir-hi la salvació. Així és que posà una cadira sobre la taula i lligant un mocador a l'extrem d'un bastó, el va treure a fora movent-lo en totes direccions, al mateix temps que prorrompia en crits espantosos demanant socors en totes les llengües, inclús la liliputiema i la brobdinyaguesa. Potser pel mateix desig de salvació, li semblà que el seu caixó era portat cap endavant, com si algú l'empenyés o l'estirés suaument. Però ja considerava això com una ficció dels seus sentits exal-

alguna cosa molt dura que amenaçava desballestar tota la fragilíssima habitació. Oí un cop en el sostre com si fos el tats, quan al cap d'una bona estona notà que tocava amb d'un cable i semblant-li que havia pujat un bon tros de l'alçada en que havia estat, tornà a treure la improvisada bandera implorant ajut amb veu tan forta que quedà ronc.

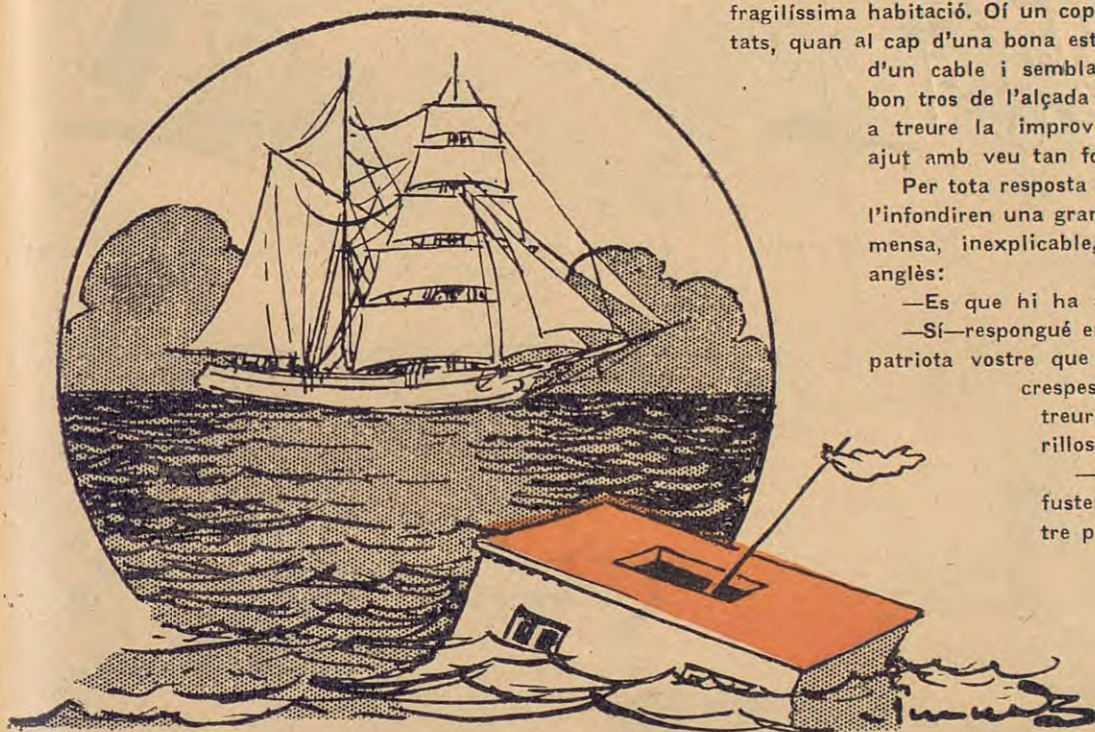
Per tota resposta oí grans exclamacions que l'infondiren una gran alegria que devingué immensa, inexplicable, quan algú li cridà en anglès:

—Es que hi ha algú aquí dintre?

—Sí—respongué en Samuel.—Un pobre compatriota vostre que n'ha passat moltes i de crespes i que espera que el treureu d'aquesta presó tan perillosa.

—Espereu una mica que el fuster farà un forat en el sostre per a que pugueu sortir.

—Oh, no n'hi ha pas necessitat! —féu el nostre amic. — N'hi ha prou amb que qualsevol de vosaltres agafi el cordó, tregui sen-

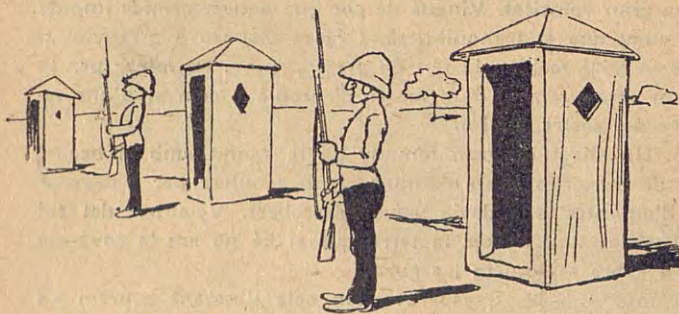
se esforç el caixó de l'aigua i el porti a la cambra del capità.

Unes fortes riallades coronaren aquestes paraules dites amb tota simplicitat. I era que Gulliver no atinava—malgrat oír parlar en anglès—que es trobés entre homes de la seva estatura i constitució. De totes maneres, el fuster es posà a la tasca i en pocs minuts féu una obertura a la qual hi aplicà una petita escala per on en Samuel pujà i entrà al vaixell, on fou rebut amb tota cordialitat.

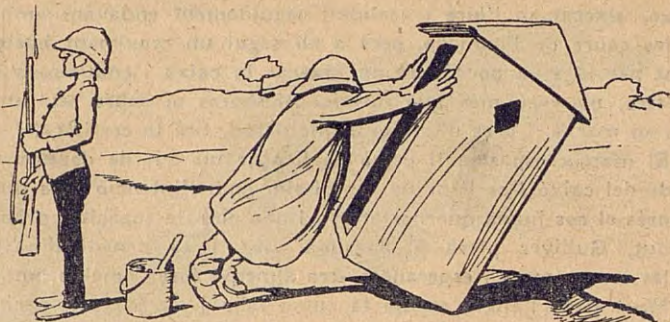
Malgrat tot, el nostre heroi no podia revenir de la seva sorpresa. Tots aquells homes que se li acostaven sol·licitament, li semblaven pigmeus i tot el que el rodejava, esquifit i com de fira. De totes maneres, quan hagué ben menjat i quan s'assabentà que el vaixell anava directament a l'Anglaterra, el cor se li eixamplà i fins vessà alguna llàgrima de joia. I es féu explicar com l'havien vist i com havien decidit el salvament del caixó que a ell li semblava tan petit i que era en realitat tan gros que es feia ben visible. Per a correspondre a tals minucioses explicacions, ell narrà detalladament tot ço que li havia succeït en aquell seu sojorn a Brobdinyac; narració que, com és natural, deixà boca-badats a tots els oients com si els hi expliquessin els més fantasiosos contes orientals.

I al cap de pocs temps, Gulliver desembarcà al seu país sense gens de ganes de tornar a repetir els seus meravellosos viatges

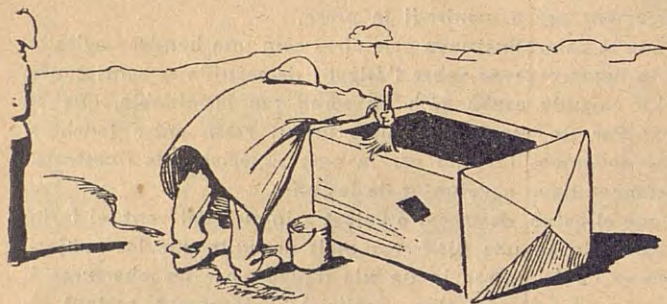
Per l'adaptació: JORDI CATALÀ

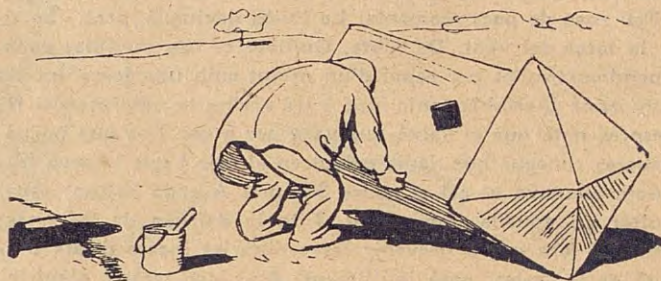
Una línia de centinellas marca la frontera que separa la nació Tal del territori Qual de sa Graciosa Majestad.

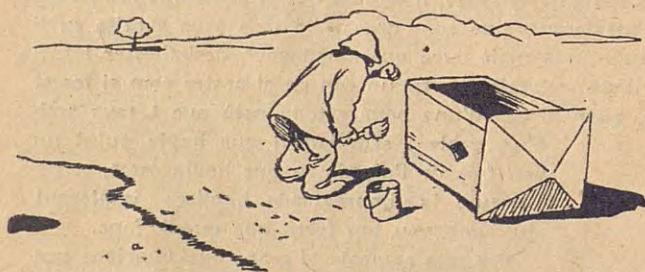
Naturalment, las garitas han de repintarse y, naturalment, per repintarles es precis ajeurelas.

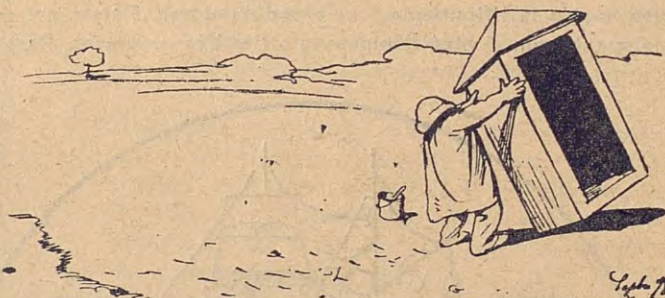
Y per casualitat, naturalment, cauen sempre sobre l'altra banda de la frontera.

Y després de pintada una cara, naturalment, per pintar l'altra s'ha de fer rodolar la garita.

La qual, sempre per casualitat, va rodolant frontera enllà.

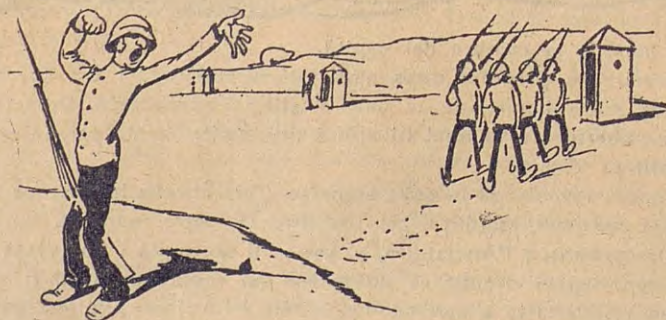
Quan ja està llesta, torna a aixecarse, naturalment, en el lloch hont per casualitat se troba.

Vinguda l'hora de relleus...

...se colocan els nous centinellas al peu de las garitas.

Y, naturalment, las garitas, ¡be han de repintarse a lo menos una vegada a l'any porque fasin goig! ¡Oh Yes!

Al sortir a passejar
com que no era torero,
al pobre doctor Guerrero
un susto li van dar.

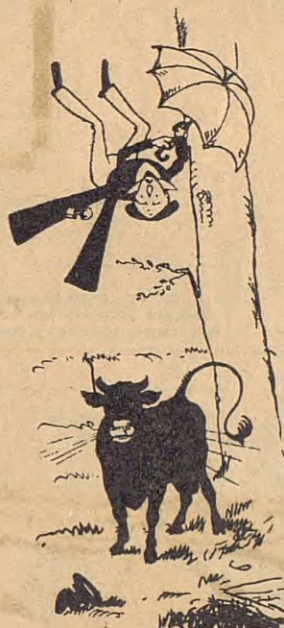
10

Tomba per aquí
tomba per allà,
el pobre doctor Guerrero
de prompté es pogué salvar.

Més el toro, enfutismat,
del barret en fa una coca

engegant al gran doctor
enlaire com una bomba.

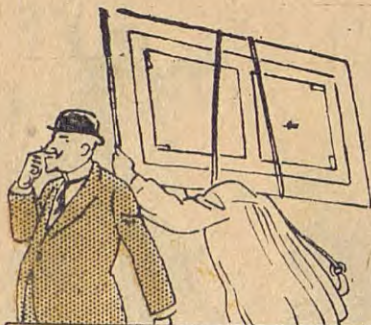

Més, oh, cas providencial!
Cau al riu, i amb la xeringa,

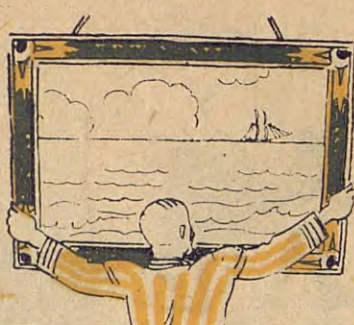

l'espanta de tal manera
que li perdona la vida.

«Mil pessetes una pintura tan ben feta, és una ganga», es deia satisfet aquell senyor que se n'anava cap a casa, seguit del camalió que li duia el quadre.

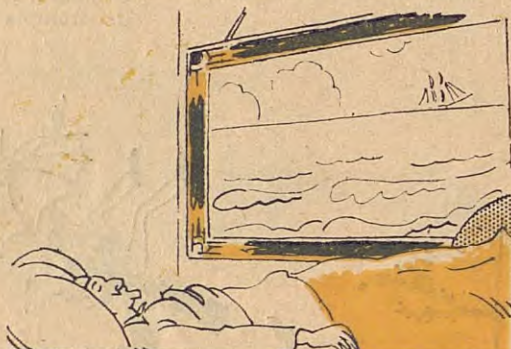
En arribant, el penjà en el seu dormitori. Precisament era un admirador de la pintura realista, i aquella marina «parlava».

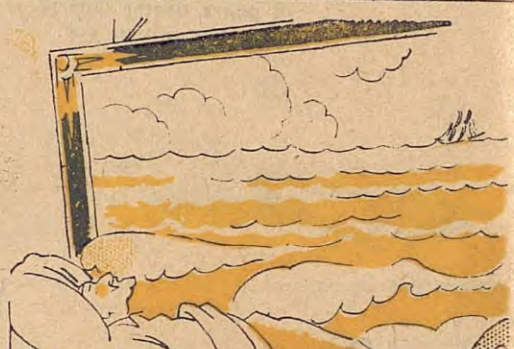
Aquell vespre, abans de colgar-se del tot en el llit, contemplà llarga estona l'obra mestra, embadalint-s'hi i extasiant-s'hi.

Fins que la son pogué més que l'admiració i s'anà adormint amb la joia de l'home que no ha perdut el dia.

I de les onades d'aquella mar tan ben simulada, semblava sortir-ne una remor dolça i continuada que feia caure en una profunda letargia.

Quina mar tan bella! Quines ones de blancor d'anyell!! Quina immensitat!!! I mentre somnava en el seu quadre, aquest anava dilatant-se.

I aviat es senti breçolat en aquella mar de delícies que es tornava cada vegada més real. Els anyells d'escuma tenien moltes ganes de jugar, la immensitat es posava frenètica... i aquell senyor també.

El llit ja no era llit, i els abrigalls, l'aigua i el vent se'ls havien endut. I pujava i baixava i sentia tota mena de vèrtigs; demanava auxili endebades, i aquells anyells devenien feres i aquella immensitat, el caos!!

I vinguin trons i llamps i tamborelles, no tenint altre remei que deixar-se anar a mercè de la sort funesta.

Hom no podria precisar com, però la barca féu un tomballó descomunal i el bon senyor començà a sentir els alarmants símptomes d'ofegament, notant al mateix temps que això de la pintura és més seriós de ço que sembla.

Al moment de dir-se: «Sóc home a l'aigua!», es despertà. Sort tingué d'això! Si tardà una mica més, mor ofegat de bo de bo.